

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **J. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, post. schránka 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2009, č.j. CPR-6767/ČJ-2009-9CPR-V243,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 27.7.2009, č.j. CPR-6767/ČJ-2009-9CPR-V243 a rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, Odboru specializovaných činností, oddělení pátrání České Budějovice ze dne 7.4.2009 č.j. CPCB-2493-17/ČJ-2009-024003 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 760,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 17.8.2009 se žalobkyně domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.7.2009, kterým žalovaný v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako nedůvodné odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyni, vydané Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie České Budějovice, odborem specializovaných činností, oddělením pátrání (dále jen „správní orgán I. stupně“) pod

č.j. CPCB-2493-17/ČJ-2009-024003 ze dne 7.4.2009. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm.a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm.c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území byla stanovena na 5 let s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí; současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 2 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí stanovil, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, k takovému výroku mu však chybí zákonné zmocnění. Namítá, že správní orgán může uložit správní vyhoštění a v rozhodnutí stanovit dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup, v odůvodněných případech určit i hraniční přechod pro vycestování. Právní moc a vykonatelnost pak upravuje § 73 a § 74 správního řádu, speciální úpravu týkající se správního vyhoštění obsahuje zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 5 a násl. a zde jsou definovány případy, kdy rozhodnutí není ani vykonatelné. Má za to, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území není shodná s vykonatelností samotného rozhodnutí a ačkoliv to správní orgány tvrdí, neuvedly žádné zákonné ustanovení, o které se jejich závěr opírá. Domnívá se, že pokud není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nelze na cizinci vymáhat splnění uložené povinnosti vycestovat a že skutečnost, že § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců odkládá vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nemá vliv na běh doby stanovené rozhodnutím. Počítání doby po kterou jí nelze umožnit vstup na území ČR (a kterou chybně uvádí jako čtyřletou) pak zákon o pobytu cizinců již neupravuje. Tento, ani správní řád pak správnímu orgánu nedává funkční pravomoc ad hoc závazně určovat, kdy je lhůta přerušena a kdy se staví.

Dále žalobkyně tvrdí, že došlo napadeným rozhodnutím k porušení ust. § 3 správního řádu a ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují tzv. důvody znemožňující vycestování. Žalobkyně poukazuje na ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, k němuž během celého řízení uváděla skutečnost, že čeká již druhé dítě a v Číně je povoleno mít pouze jedno dítě v rodině a že otcem dítěte a jejím druhem je pan Z.J., který má na území ČR povolen trvalý pobyt (což dokládá kopií jeho povolení k pobytu). Odvolacímu orgánu vytýká, že se tento vůbec nevěnoval otázce jejího rodinného života, její druh a otec dítěte má vazby a trvalé povolení k pobytu v ČR a do Číny se nemůže vrátit, a přestože se jedná o skutečnosti relevantní k ust. § 179 (mezinárodní závazky), nebyly správními orgány vůbec zohledněny. Ohledně námitek týkajících se nebezpečí hrozící žalobkyni v Číně v souvislosti s politikou jednoho dítěte zásadně nesouhlasí se závěry závazného stanoviska Ministra vnitra, skutkový stav nepovažuje za řádně zjištěný, namítá porušení základního lidského práva na rodinný život a v souvislosti s tím odkazuje např. na zprávu britského ministerstva vnitra (UK Border Agency, slouží pro posuzování žádostí o azyl) ze dne 19.4.2009, str. 117, ve které je poukazováno na monitorování ženské reprodukce, aby se zabránilo nedovoleným početím a závěry správního orgánu o jejím bezpečném návratu do Číny s již druhým dítětem tak nepovažuje za podložené řádnými zjištěními.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručenému Městskému soudu v Praze dne 13.10.2010, poukazuje na postup v řízení a k námitkám v žalobě uvádí, že tyto po přezkoumání neshledal oprávněnými. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a je toho názoru, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Z úředního záznamu o zajištění cizince vyplývá, že žalobkyně byla dne 6.4.2009 v 14.45 hod. zajištěna a tentýž den ve 21.30 hod. předána OSČ České Budějovice. Dle úředního záznamu dne 6.4.2009 ve 12:45 hod. na ulici Budějovická u polikliniky v Táboře kontrolovala hlídka ICP Tábor neznámou osobu. Tato nepředložila žádný doklad, proto byla vyzvána, aby hlídku následovala ke zjištění totožnosti. Na ICP Tábor osoba uvedla nepravé jméno, což bylo zjištěno porovnáním fotografií v evidenci. Vzhledem ke stížnostem jmenované na bolesti břicha byla na její žádost odvezena na polikliniku ul. Budějovická, Tábor, gynekologické oddělení a tam byla zjištěna její pravá totožnost, tedy, že se jedná o žalobkyni. Následná lustrace ukázala, že uvedená totožnost odpovídá fotografiím v evidenci a že žalobkyně byla žadatelkou o mezinárodní ochranu na území ČR, žádost byla dne 22.8.2007 zamítnuta (PM 3.9.2007). Žalobkyni bylo již dříve uděleno správní vyhoštění dne 19.8.2006 s platností od 4.10.2007 do 4.10.2010 (toto je ve spise doloženo kopií rozhodnutí o vyhoštění a následném zamítnutí podnětu žalobkyně na zahájení přezkumného řízení). Z ambulantní zprávy ze dne 7.4.2009 přijímací číslo 42278802 vyplývá gravidita jmenované. Dále spis obsahuje doklady o lustraci žalobkyně, úřední záznam o zajištění, rozhodnutí o eskortě a převozu do cely VEO České Budějovice a úřední záznam o umístění osoby do policejní cely ze dne 6.4.2009.

Dne 7.4.2009 oznámil správní orgán I. stupně zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Téhož dne byl sepsán i protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve kterém mimo jiné žalobkyně uvádí, že v Číně jí hrozí nebezpečí v souvislosti s dluhy a do ČR přicestovala nedovoleným způsobem, uvědomuje si, že zde pobývala bez cestovního dokladu a po skončení doby stanovené k vycestování. Dále uvedla, že je zde její partner, který není jejím manželem a syna má doma v Číně, domů se proto nechce vrátit, má zde partnera, doma jí hrozí nebezpečí v souvislosti s dluhy. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky ve svém Závazném stanovisku ze dne 7.4.2009 sdělilo, že vycestování žalobkyně do země státního občanství je možné, neboť zde nejsou důvodné obavy, že by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.

Správní orgán I. stupně pak dne 7.4.2009 vydal rozhodnutí č.j. CPCB-2493-17/ČJ-2009-024003, kterým žalobkyni uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území ČR na 5 let, shodnou s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a určil, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dobu k opuštění ČR stanovil na 30 dnů. Současně byl výrokem odňat i odkladný účinek odvolání. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně do ČR přicestovala nedovoleným způsobem bez dokladu v nákladovém prostoru kamionu, zadržena byla v Rakousku, poté svévolně opustila azylové zařízení a nadále zde pobývala nelegálně. Dne 19.8.2006 převzala od Cizinecké policie Frýdek-Místek rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 roky, se stanovenou dobou vycestování 30 dnů, tuto úmyslně nerespektovala a zde i nadále pobývala od 4.10.2007 do svého zadržení policisty v Táboře dne 6.4.2009 - tedy mařila výkon správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uzavřel, že rozhodnutí je přiměřené i z hlediska zásahu do soukromého či rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když rodina žalobkyně žije mimo území ČR. Správní orgán dále uvedl, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR neběží, je –li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 odst. 5 a 6 a § 119a odst. 4 zákona o pobytu

cizinců. V další části odůvodnění se odvolal na vydané závazné stanovisko ministerstva a důvody ust. § 179 zákona o pobytu cizinců s tím, že z tohoto stanoviska vycházel.

Ze 7.4.2009 je ve spise Informace správního orgánu I. stupně o zařazení záznamu žalobkyně do informačního systému smluvních států, které tvoří schengenský prostor, a taktéž rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců z důvodu obavy dalšího maření či ztěžování výkonu správního rozhodnutí. Žalobkyně byla dne 8.4.2009 předána do zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí Policie ČR o správním vyhoštění odvolání, které došlo správnímu orgánu I. stupně dne 17.4.2009 (na poštu dne 9.4.2009) s tím, že se domnívá, že doba stanovená je nepřiměřená, neboť během svého pobytu v ČR žádné jiné právní předpisy neporušila a pro veřejný zájem nepředstavuje žádné nebezpečí. Lhůtu považuje za stanovenou správním uvážením a má taktéž za nedůsledné vypořádání se, zda jí nehrozí vážná újma při návratu do země původu. Namítá, že v tomto směru se opřel správní orgán jen o stanovisko ministerstva bez dostatečných informací o zemi původu. Na dalším podání z 6.5.2009, ve strojové verzi stejnopisu odvolání, je ručně dopsán poukaz žalobkyně na to, že čeká dítě a v Číně již jedno má, při návratu by tak bylo ohroženo právo jejího dítěte na život.

Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 27.7.2009 o zamítnutí odvolání, ve kterém se ztotožnil se závěry, že se žalobkyně prokazatelně dopustila jednání, které naplňují podmínky pro uložení správního vyhoštění. Žalobkyně zjištěné skutečnosti týkající se jejího protiprávního jednání potvrdila svou výpovědí do protokolu a nevyvrací je ani v odvolání. Námitku žalobkyně o nemožnosti vycestování do země původu považuje za účelovou, správní orgán si správně vyžádal závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, v němž je uvedeno, že nebyl shledán žádný důvod znemožňující jí vycestování, účastnice řízení byla s ním seznámena, námitku proto považuje za účelovou. Řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno na základě neoprávněného pobytu žalobkyně, kterým se dopustila maření výkonu správního rozhodnutí, tudíž je zde naléhavý veřejný zájem na neodkladném ukončení jejího protiprávního jednání a zabránění jeho pokračování. Dobu 5 let, po kterou nelze účastnici umožnit vstup na území, považuje za odpovídající. Ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaný poukázal na to, že nebyly u žalobkyně zjištěny rodinné vazby v ČR, které by mohly být nepřiměřeně zasaženy.

K námitce v odvolání ohledně politiky jednoho dítě, která měla ohrozit život jejího druhého (dosud nenarozeného) dítěte, žalovaný uvedl, že byla vyvrácena, když Ministr vnitra ČR pro potřeby odvolacího řízení vydal závazné stanovisko k možnosti vycestování ze dne 13.7.2009 (taktéž je obsahem správního spisu, kde se touto politikou jednoho dítěte detailně zabývá), kterým potvrdil, že vycestování účastnice je možné.

Ze spisu dále plyne, že žalobkyně byla propuštěna ze zajištění 29.9.2009 a dne 13.11.2009 bylo správním orgánem I. stupně nově stanoveno datum ukončení doby platnosti správního vyhoštění, neboť tato celou zákonem stanovenou dobu pobývala v ZZC Bělá-Jezová, rozhodnutí nebylo vykonatelné a doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup neběžela. Nově stanovené datum, kdy tato doba končí bylo určeno datem 1.1.2014 (zařazení do evidence od 1.11.2009 do 1.11.2014..

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto postupem vyslovily souhlas (§ 51 s. ř. s.).

O námitkách žalobkyně uvažil soud takto:

V první žalobní námitce žalobkyně vytýká žalovanému, resp. správnímu orgánu I. stupně, že ve výroku rozhodnutí stanovil, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu plyne, že pro rozhodnutí o správním vyhoštění byla rozhodná právní úprava účinná do 31.12.2011. Otázkou počátku a běhu lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp.zn. 1 As 106/2010. který v označeném usnesení vyslovil závěr k rozdílu v nastavené právní úpravě ohledně její účinnosti v období do 23.11.2005 (bod.20), kdy tato doba byla spojena s „platností“ rozhodnutí o správním vyhoštění. Pro období v daném případě relevantní (od 25.11.2005 do 1.1.2012) pak dospěl k závěru (body 22 až 29), že bez výslovné právní úpravy nebylo možné k tíži vyhošťovaného cizince dovozovat, že by počátek doby zákazu vstupu měl být odvozován až od okamžiku, kdy se rozhodnutí stalo vykonatelným. Právní účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávaly již právní mocí tohoto rozhodnutí, k tíži vyhošťovaného cizince nebylo možno dovozovat, že by počátek doby zákazu vstupu vyhošťovaného cizince na území měl být ve všech případech odvozován až od okamžiku, kdy se rozhodnutí o vyhoštění stalo vykonatelným, a že by se do této doby nezapočítávalo období, kdy byla odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Takový závěr neměl oporu v zákoně. Jinak tomu je od 1.1.2012.

Městský soud v Praze proto v plném rozsahu odkazuje na uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu, včetně navazující judikatury (např. rozhodnutí č.j. 1 As 68/2011-72), a proto shledal první žalobní námitku důvodnou. K tomu poukazuje ještě na záznam ze dne 13.11.2009, jímž bylo správním orgánem I. stupně nově stanoveno datum ukončení doby platnosti správního vyhoštění, dle něhož tak nesprávně bylo určeno, že doba, po kterou nelze cizinci vstup na území po dobu bránící jeho vykonatelnosti (vynutitelnosti) neběžela a bylo určeno, že tato doba končí datem 1.1.2014.

Žalobkyně dále namítala nesprávná zjištění stavu věci ve vztahu k ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, a to potud, že správní orgán I.stupně i žalovaný vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, aniž by byla dostatečně zhodnocena situace v zemi původu žalobkyně ohledně politiky jednoho dítěte.

Zákon o pobytu cizinců stanoví pro případ rozhodování o vyhoštění cizince, že správní orgán si musí vyžádat stanovisko ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Toto stanovisko bylo orgánem I. stupně vyžádáno a žalobkyně k tomu nevznesla námitky. S ohledem na upřesnění konkrétní situace žalobkyně v odvolání, že má v Číně již jednoho syna a na území ČR žije s druhem, s kterým čeká dítě, a nemůže se proto vrátit do země původu z důvodu tamní politiky „jednoho dítěte“, žalovaný v rámci odvolacího řízení, postupem podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (v tehdy platném znění) si vyžádal přezkoumání původního stanoviska ministerstva vnitra.

Ministr vnitra však toto stanovisko potvrdil závazným stanoviskem ze dne 13. července 2009 č.j. MV-49046-2/OAM-2009. V tomto stanovisku ministr poukázal na změnu právní úpravy s účinností od 1.9.2002 Zákonem o obyvatelstvu a plánovaném rodičovství, kdy došlo ke změně původního náhledu. Zákon sice nadále prosazuje a podporuje politiku jednoho dítěte, oproti dřívějším nuceným opatřením (nucené přerušování těhotenství, nucené sterilizace, ekonomické sankce, principu povolení k narození dítěte) však nyní rodinám respektujícím tento zákon nabízí výhody (mateřská dovolená, finanční příspěvky), oproti těm, kteří přivedou na svět více než jedno dítě, kteří naopak musí státu zaplatit poplatek (nikoli pokutu, jako dříve), a to na kompenzaci základních nákladů společnosti na toto dítě (zdravotnictví, vzdělání). Výše poplatku je určována místním orgánem a závisí na sociálním postavení rodičů, je rozdílná na venkově a ve městech; přísněji je uplatňována ve městech. Ministrem byl proto učiněn závěr, že žalobkyni nehrozí v případě návratu nebezpečí mučení či nelidského zacházení či jiné vážné újmy ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný tak postupoval správným procesním postupem, žalobkyni však je nutno přisvědčit potud, že závazné stanovisko ministra reflektuje toliko změnu právní úpravy, nevychází však z žádného relevantního zjištění (zpráv nevládních organizací, zpráv ministerstva zahraničních věcí či zpráv orgánů jiných států), jak je tato právní úprava fakticky v praxi od své účinnosti aplikována a zda nedochází i nadále v konkrétních případech k setrvání na původních přístupech státu ze strany státních orgánů a zda v případech porušení tohoto nového zákona je zajištěna ze strany státu nějaká obrana či ochrana rodičů, jichž se již nezákonný postup může dotknout. Závěr ministra v závazném stanovisku vyjádřený tak nemá dostatečnou oporu v provedených skutkových zjištěních.

V souvislosti s touto námitkou žalobkyně v žalobě toliko poukazovala na druhu s nímž čeká dítě, bez bližší konkretizace této námitky. Až v doplnění žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku poukázala již na narození dítěte a to, že s uvedeným druhem vede společnou domácnost. Soud proto uvádí, že žalobkyně již i v odvolání namítala nepřiměřenost doby 5 let, po kterou jí nelze umožnit vstup na území stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to jednak ve vztahu ke nebezpečnosti jednání, jehož se dopustila porušením zákona o pobytu cizinců, jednak ve vztahu k jejím stávajícím soukromým a rodinným poměrům. Správní orgány s odvoláním na ust. § 119 odst. 1 písm.c) a § 119 odst. 1 písm.c) bod 1 zákona o pobytu cizinců a zjištěné chování žalobkyně shledaly dobu 5 let odpovídající způsobu a délce neoprávněného pobytu žalobkyně na území s tím, že jde o nežádoucí rozšíření negativní jev ohrožující zájmy státu.

Při aplikaci ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně /str. 2 dole/ uzavřel, že dobu stanovenou považuje za přiměřenou, neboť rodina žalobkyně žije mimo území České republiky, a to s obecným poukazem na protokol o výpovědi žalobkyně. V tomto protokolu ze dne 7.4.2009 žalobkyně uvedla, že se v roce 2003 rozhodla opustit Čínu, měla problémy a chtěla s krajany do Itálie. Opakované porušení pobytového zákona uznala, na otázku příbuzných v ČR uvedla, že zde má partnera, který není jejím manželem, syn je doma v Číně. Těhotenství žalobkyně bylo zjištěno již při jejím zadržení 6.4.2009. O zajištění žalobkyně k její žádosti byl vyrozuměn pan Z. J. P., označený za příbuzného s trvalým pobytem na území (úřední záznam ze dne 7.4.2009, č.j. CPCB-2493-14/ČJ-2009-024003). Žalovaný, ačkoliv žalobkyně poukázala na těhotenství s druhem, s nímž na území ČR žije, uvedl toliko (str. 4, 1.odstavec), že nebyly zjištěny takové rodinné vazby, které by byly nepřiměřeně zasaženy. Takto vyslovený závěr v rozhodnutí žalovaného ohledně dopadu do rodinného života žalobkyně nemohl obstát. Těhotenství žalobkyně bylo potvrzeno již při jejím zadržení, žalobkyně se pak odvolávala na soužití s druhem na území ČR, který je otcem jejího budoucího dítěte, který má na území povolen trvalý pobyt. Bylo proto nutno tato

tvrzení ověřit a ve vztahu k relevantním zjištěním posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění (s dobou na 5 let) do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Městský soud v Praze proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ust. 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému dalšímu řízení, přitom zrušil i rozhodnutí orgánu I. stupně, které trpí týmiž vadami.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení úspěšná. Soud proto přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech za zastoupení, a to podle obsahu úkonů ve výši 5.760,-Kč (za dva úkony: převzetí zastupování až po podání žaloby, doplnění žaloby a návrhu na odkladný účinek) po 2.100,- a 2x paušál po 300, Kč, včetně částky DPH (960,-Kč), již je zástupce plátcem. Od soudního poplatku byla žalobkyně osvobozena.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu